

senere Indberetning, „ved Udflugter at dække den Mangel paa Pligtfølelse eller Disciplin, som der i Landet ikke er saa sjelden blandt Embedsmændene.“ Dette er Stiftamtmandens egne Ord. Han har for det Sjette bortført fra Retslokalet eller Arkivet til sin 2 Mil derfra fjernede Bølig Rettens Voteringsprotokol og har ikke ført denne i over 9 Aar. Der er blevet affordret ham en Erklæring i saa Henseende, men han har udtalt, at efter hans Tanker var dette kun en meget uvæsentlig Forsømmelse. Han har hyppigt — det er Punkt 7 — paa en meget skjodesløs Maade ført Rettens Justits- og Domprotokoller. Jeg henviser atter her til de Aktstykker, der staa opførte i Betænkningen. Han er i afvigte Vinter — det er Punkt 8 — i 2 Justits-sager bleven af Høiesteret anset med Mulk for Forsømmelighed i at udsærdige Domsakterne. Han har i Midten af 1869 — det er det 9de Punkt — endnu ikke afgivet til Stiftamtet den befalede Indberetning om de ved Landsoverretten i 1868 behandlede Sager. Han er — det er Punkt 10 — for begaaet Bold og Selvtægt af Underretten bleven idømt en Bøde af 50 Rd. for et Forhold, der maatte anses for høist upassende for en Embedsmand, der besejler en saadan Stilling som hans. Jeg skal i Korthed sige, hvori denne hans Udsærd bestod. Forbi hans Ejen-dom løb en Aa. En Kjøbmand i Reykjavik havde i mange Aar havt Ret til at fiske i denne Aa og for bedre at kunne udføre Fiskeriet lod han opkaste en Dæmning over Aaen, men Sveinsson lod sine Følk rive Dæmningen ned, saa at Kjøbmanden maatte rekvirere Politiets Hjælp for uforstyrret at kunne fortsætte sit Arbejde. Men saasnart Dyrigheden havde fjernet sig, indfandt Sveinsson sig igjen med sine Følk, sprang ud i Aaen, svingede en Pidsff og bandte paa, at, saalænge han levede, skulde Ingen saa Lov til at fiske der. Han har — det er det ellefte Punkt — hyppigt indviklet sig paa Grund af sin Trættekjerthed i mange Procesjer, som stundom have været af en meget delikat Natur. Og endelig er der det sidste Punkt — hvad der dog ikke er ført juridisk Bevis for, men hvorom dog næsten Alle, som kjende ham, ere enige — at han har

været meget hengiven til stærke Drikke. To Gange, saaledes lyder det i den ene Indberetning, er han kommen i Retten i en saadan Tilstand, at Retten har maattet udsættes for hans Skyld. Disse ere forhenværende Assessor Sveinssons Forseelser. Udvalgets Flertal er fuldstændigt enige om, og har indstillet til Thinget, at Lovforslaget bør forkastes. Man maa nemlig ikke glemme, at der under 2den Januar i indværende Aar er af Hans Majestæt Kongen stadfæstet en Lov om Islands forfatningsmæssige Stilling i Riget, og at efter dens § 4 skulle „de Pensioner, som for Tiden udredes til eller fremtidig tilstaaes afgaaede islandske Embedsmænd eller deres Efterladte, betragtes som Islands særlige Udgifter“. Nu er det forekommet Udvalgets Flertal, at det vilde være forkasteligt ligeoverfor Islænderne nu, ikke engang 2 Maanedes, for denne Lov skal træde i Kraft, hvad der nemlig skal ske den 1ste April, at bebyrde Islands særlige Kasse med en Udgift, som man derovre maaste helst vilde være fri for. Man har anset det for urigtigt her at paalægge Islands Kasse en saadan Byrde og vil hellere have det overladt til Islænderne selv at bestemme en Pension for Sveinsson, hvis de maatte finde, at han virkelig fortjener en saadan. Et Mindretal har imidlertid ikke kunnet dele denne Betragtning af Sagen, men har, som det vil ses, afgivet et særskilt Votum i Sagen, og indstillet, at man skulde antage Lovforslaget, saaledes som det foreligger. Det støtter sit Votum derpaa, at, som det siger: „Det vil altid koste en Minister Overvindelse at affædige en Embedsmand med Pension efter Pensionslovens § 6, og saafremt det opstilles som Regel at negte saadanne Embedsmænd enhver Pension, vil dette blive til ligefrem Fordel for pligtforsømmelige Embedsmænd, idet Ministren vil være forstet til at kaste et Slør over Mislighederne og affædige den Paagjældende med fuld Pension, naar han har Erfaring for, at hans Henvendelse til Rigsdagen om Pension ved særlig Lov er forgjæves. Det er derfor Mindretallets Overbevisning, at det langt fra vil medføre nogen Behyrdelse for Statskassen, naar man følger det i Lovens hjemlede,